

ACC. N:R

M. 11415:1.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Hundkex användes, då man skulle färga gult. Stenmossa användes
då man skulle färga brunt.

Svamp som födoämne har ännu inte helt slagit igenom, och det
finnes säkert många människor, som aldrig smakat svamp, och fråga
är, om inte många människor anse all svamp mer eller mindre giftig
Det är också endast vissa personer-- och till dem hör jag--
som plocka svamp.

Björklag har mig veterligt aldrig använts som dryck. I min barn-
dom brukade pojkar genom att borra i björkarna tappa ut björklaga
någon gång och blanda med vatten.

I kryddgården förekommo i stort sett samma slags växter som
nu, utom det att timjan och mejram odlades mycket mer, än vad nu är
fallet.

En lantman, en verkligt präktig man, i min hemförsamling lade
kamfer på brännvin, och "komfertbrännevin" var för honom det bästa
av alla läkemedel, ja, man kunde därmed bota snart sagt alla slags
sjukdomar. Och nog skulle malört läggas på brännvin. Åren 1901--

1906 hade jag min verksamhet i Öja vid Ystad. Jag var då med på åttskilliga begravningsmiddagar, vilka ägde rum i hemmen, där gästerna samlades. Så snart manfolken kommit in, skulle de gå bort till ett bord och taga 2 "malurtasyppa", förmodligen därför att de bättre skulle kunna tåla mat och dryck, som bjöds på kalaset.

I trädgårdarna hade man georginer, akelejer, mynta, lavendel salvia och åtskilliga andra rariteter. I de flesta trädgårdar hade man också stora syrenbuskar, och utmed gångarna i trädgårdarna hade man krusbärsbuskar i mängd, och det torde kunna sägas, att bären blevo till ingen eller liten nytta.

Naturligtvis satte man in blommor i rummen för doftens skull, och nog uppvaktade man med blommor på högtidsdagar. Jag minnes så väl, då min käre far fyllde 60 år. Mina föräldrar hade i sin trädgård en hel mängd vackra blommor. Naturligtvis blev han uppvaktad på högtidsdagen. En helt nära boende hustru ville också vara så artig, att hon uppvaktade. Själv hade hon inga blommor i sin trädgård, men hon kom med en finfin bukett. Emellertid funno mina föräldrar at uppat dagen, att de vackraste blommorna i deras trädgård voro

avskurna, och just de blommorna voro med i den bukett, som far fick på högtidsdagen. Han blev alltså gratulerad med blommor från sin sin egen trädgård.

Jag hörde många gånger människor tala om, att de lade vitsippor (anemone nemorosa) i ett fat. På dem slogo de tillräckligt mycket vatten. Då blommorna stått en tid och "träckt", tog man bort dem. Då personer därefter, som hade fräknar, tvättade sig i det vattnet, skulle fräknarna försvinna.

Här och var i Skåne växer Skelört, "Sönnerdöna" (chelidonium majus) Om man river bort någon del av växten, ett blad eller någon växtförgrening, framsipprar genast en brun växtsaft. Denne brukade man stryka på vårtor några gånger, och så skulle vårtorna försvinna. Om de gjorde det, vågar jag inte säga.

Mot vårtor använde man många medel. Man knöt en tråd över vårtan, och sedan lades tråden under en sten. Då tråden var ~~slutad~~ ~~slutad~~, skulle vårtorna vara borta.

Ett annat medel mot vårtor var följande: då det var själaringning, tog den, som hade vårtor, några ärter och kastade dem i en brunn

ACC. N:R M. 11415:4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

och sade: "Nu ringer det för mina vårtor." Snart nog skulle de naturligtvis vara borta.

Ännu ett välbeprövat medel ha många använt. Efter regn brukar det hänga vattendroppar på trädens kvistar. Den, som hade vårtor, lät sådana vattendroppar komma på vårtorna. Sedan "kastade" vederbörande med handen och sade: "Se, där kastade jag mina vårtor." Med detta medel blevo många människor fria från sina vårtor.

Något mer vet jag inte.

4